

a začal tu své léčky klásti
a nastražil tu svoje pasti,
by lapal dívky, pány taky,
neb Láska nechce jiné ptáky.
1595 Pro sémě, jež tu bylo seto, celé
to zřídlo tůňky této Studánkou
Lásky právem zvali a mnozí už
nám o ní psali
jak v latině tak v prosté řeči,
1600 však pravdivostí všechno předčí,
co zvíte, až vám neváhaje
vypovím všechny její taje.
Tam pobýt se mi zalíbilo,
kde do studánky vidět bylo
1605 i na krystaly oba, které
jevily věci tisícové.
Žel, že jsem tam kdy spustil zrak! Jak
litoval jsem toho pak!
Jak zrcadlo mě oklamalo!
1610 Kdybych byl znal jen trochu málo, co
je v něm skryto mocných sil, nebyl
bych se tak přiblížil,
neb chyt jsem se mu do tenat,
do nichž už mnohý zrazen pad.

1615 [V zrcadle z věd na podluží
V mne zaujaly kel'e růží,
jež v koutě jejich po obvod
tam obepínal živý plot.
Když zápal pro ně tak mě jal,
1620 já nebyl bych se zdržet dal
za Pavii ni za Paříž,
bych k nádheře té nešel blíž;
a jak ta touha na mne sedla,
iež mnohého už muže svedla,

1625 k těm keřům jsem se zvolna blížil a
sladký dech se do mne vplížil: to jejich
vůně přelahodná
do srdce vnikla mi až do dna, že jako
balzám jsem ji vstřebal.

1630 Leč kdybych se byl toho nebál, že budu
zřen a dopaden,
byl bych si utrh jednu jen, abych ji
čichal k sytosti;
však strachem a těž lítostí

1635 já obával se spáchat zradu
a urazit tím pána sadu.
Růží tam byly celé lesy nebylo hezčích
pod nebesy. Dost poupátek se v keřích
skvělo

164° a dost se jich už rozvřelo ;
a jiná větší byla zas:
jich rozkvětu se blížil čas
a v rozpuk už se chtěla dát,
však nelze jimi pohrdat.

1645 Ba, růže jen se porozvinou
a za jediný den zas minou,
však poupatům dá Mistr vlídný, že
svěží jsou přec dva i tři dny. Poupata
krásná zdála se mi,

1650 nebylo takých v žádné zemi: Kdo jedno
:moh si přišpendlit, ten věru šťasten
mohl být,
a věnc kdybych nůt moh z nich, už
jiných skvostů nedbal bych.

1655 Ze všech těch poupat jedno bylo,
jež velmi se mi zalíbilo,
že ostatní jsem přezřel maně,
když poprvé jsem pohléd na ně,

. neb bylo barvy nachové,
r660 tak jemné, že už takové
Příroda nikdy neurobí.
Je čtyři páry lístků zdobí,
jež Tvůrkyně (mějž za to vděk)
střídavě kladla na stonek.
1665 Stonek je rovný jako třtina
a nahoře se poupě vzpíná,
aniž se chýlí nebo kloní.
Dech jeho libě vůkol voní,
a lahodou, jež v něm se vlní,
1670 celé to místo slastí plní.
Jen co jsem vdech, jak voní květ, už za nic
nebyl bych šel zpět,
však chtěl jsem si ho utrhnout,
jen kdybych byl moh rukou hnout,
1675 leč trny, které bodaly,
mne udržely v povzdálí,
bodláčí, drsné kořání,
jež hrotem ostnu poraní,
mne blíže přijít nepouštělo,
1680 neb jsem měl strach, že zdrásám tělo.

Bůh Lásky s lukem napjatým,
jenž neustal mi hrozit jím, mne
sledovat a špehovat, pod fikem náhle
zůstal stát,
1685 a všimnuv si pak zpovzdálečí, že
zalíbení já mám větší
v tom poupěti než v kterémkoli, co
jich tu bylo po okolí, nasadil hbitě
jeden šíp,
1690 tětívu napjal ještě líp,
že struna mu až k uchu sáhla, a střelil
pak tou zbraní znáhla,

- že mi ta střela nezvyklá
až k srdci okem pronikla.
- 1695 Provedla krutá zbraň své dílo: Hned celého
mne zamrazilo,
i v kožichu že byl bych řádném zachvění
cítíl oním chladnem. Když takto jsem byl
zasažen,
- 1700 mě k zemi srazil nápor ten:
srdce mi tuhlo, srdce mdlelo
a dlouho v mdlobách bylo tělo; leč když
jsem pro cit ze ztuhlosti
a rozumu zas nabył dosti,
- 1705 já slabším cítíl se než prve,
jak bych byl ztratil mnoho krve. Však hrot,
jenž mi tu bolest zadal, si žádné krve
nevyžádal
a suchá byla rána má .
- 1710 Tu šíp jsem popad rukama
a táhnout jsem jej začal mocí
a vzdychal přitom bez pomoci.
Já vytáh jsem sic šípu stvol,
jenž opeřen byl kolem kol,
- 1715 však střela, křídly zdržovaná,
jež jménem Krása byla zvána,
tak přepevně mi v srdci tkvěla,
že vyrvatjsemji nemoh z těla: vězí tam
dosud, já j i znám;
- 1720 leč nevytryskla krev mi tam.
V bázně a zmatku byl jsem léči, vždyť
dvoji bylo nebezpečí: Nevím, co činit, jak
se hájit, ranhojiče kde ráně najít,
- 1725 neb bylinka ni kořínek
by neposkytly žádný lék.
Jen k růžičce mě srdce táhlo

- věc jediná to, pO níž prahlo:
ji ve své moci míti jen,
173° mně život by byl navrácen; vidět ji,
cítit vůně její,
hned bol bych snášel příjemněji.
- I pustil jsem se za poupětem, jež vonělo
mi sladkým květem,
1735 však Amor na luk střelu klad
už novou, zlatou tentokrát. Prostota
byla nazývána,
a mnohý muž a mnohá panna
jí k lásce byli hnutí již.
- 174° Když Amor spatřil, že jdu blíž, vystřelil
na mne bez hlášení
šíp, v němž nic ze železa není; ten do
srdce mi vnesl hrot,
jež tak, jak se mi do něj vbod,
1745 tamodtud nikdo nevyprostí. Stvol vytáh
jsem sic bez těžkostí, a stačilo jen málo
sil,
však hrot, ten uvnitř vězet zbyl. Leč
pravdu vám teď povím celou:
- 1750 Jestliže dřív už touhu vřelou
jsem po poupěti cítil prudce,
teď dychtění mé vzrostlo v muce. A
když mě takto žádost jala
a moje touha narůstala,
1755 chtěl jsem se vydat za poupětem, i nad
fialku vonným květem. Kéž jsem se
radši vrátil zpět! Však nemoh jsem se
udržet
a nejit tam, kam srdce táhlo:
- 1760 neboť jen tam, kam ono prahlo,
jsem musel jít, a já tam bažil.

Však lukostřelec, jenž se snažil překážky
klást mi na cestu,
tam nepustil mě bez trestu,
1765 vyslal mi, by mě pomát líp,
do srdce zase třetí šíp,
který se *!yornost* nazýval.
Ten hlubokou mi ránu dal,
že omráčen jsem pod větvemi
177° olivovníku klesl k zemi.
Tam dlouho ležet bylo mi.
Však jen jsem nabyl vědomí, popad jsem
šíp a zatáh prudce
a z boku stvol jsem vytáh v muce,
1775 však hrot jsem nemoh vytrhnout,
ač různě jsem s ním zkoušel hnout.

Pak usedl jsem přece jen,
pln úzkostí a zamyšlen;
mně rána bolest působila,
1780 a veliká má touha byla
mít poupě, jež mě táhlo velmi; leč
střelec strachu naháněl mi,
a právem jsem se zas bál škody, neb
kdo se topil, strach má z vody.
1785 Však velké věci touha činí:
I kdybych déšť byl viděl nyní,
v němž kamení se shůry řítí,
jako když padá krupobití,
já byl bych se tam pustil přeci.
179° Amor, jenž řídí všechny věci, odvahy
dodal mi i chtění,
bych plnil jeho nařízení.
I pozved jsem se na nohy,
sláb, raněn a tak ubohý,
1795 však přece jsem se pustil dál,

aniž jsem střelce už se bál:
Po růžích v touze tam se deru,
však trní je tam, až se věru
naděje, že jím projdu, pouštím;
1800 že k poupěti se prorvu houštím,
už skutečně jsem doufat ustal.
Před živým plotem stát jsem zůstal, jímž růží
háj byl sepjat blízko
a jenž byl samé bodláčisko.
1805 **V radostném byl jsem dojetí,**
že jsem tak blízko poupěti,
až cítím vůni jeho dechu;
však nejvíc bylo pro potěchu,
že zblízka mohu hledět na ně,
1810 čímž pocítil jsem radost maně,
že bol a žaly, jež jsem měl,
pro rozkoš tu jsem zapomněl.
Já byl jsem rád, mně dobře bylo,
nic se mi tolik nelíbilo,
1815 jako že smím tam prodlévat:
nebyl bych se chtěl odtud brát.
Když jsem tam pobyl hezkou chvíli, bůh
Lásky, jenž si zvolil k cíli
mé srdce, sotva je byl zočil,
1820 teď na mne znova zaútočil:
by způsobil mi novou muku,
šíp další na mne střelil z luku,
čimž v hrudi mi, než jsem se nadál,
- u srdce novou ránu zadal.
1825 Střela se- Družnost jmenovala;
tak žádná jiná znenadála
nevelí paní ani slečně.
Mně bolest velká nebezpečně
se obnovila v jizvách zase.
1830 Třikrát jsem do mdlob pad v tom čase.

- Když jsem pak pro cit, lkal jsem zase, neb
moje bolest vzráhala se
a věděl jsem, že možná není
úleva ani vyléčení.
- 1835 Byl raději bych mrtev byl,
neb jasně už jsem pochopil,
že Láska chce, ať mukou pykám. Však
uniknout jsem nemoh nikam. Už Amor
popad bez prodlení
- 184° šíp jiný, jež si velmi cení:
to byla tuze mocná střela
a Krásný Vzhled - to jméno měla; ta
milencům už nedovolí
odvolat službu, byť je bolí.
- 1845 J~ ostrá, zraní po těle,
hrot má jak břitvu z ocele,
však Amor sám jej s velkou péčí namazal
mastí, která léčí,
aby mě zranit moh jen lehce,
- 1850 neboť on, abych zemřel, nechce, však úlevu
mi dát se snaže,
zbraň účinnou tou niastí maže,
jež hojivých je plna sil.
Sám Amor si je namísil:
- 1855 lék pro milence jsou ty masti,
by snášet mohli svoje strasti. Namířil
šípem na mou stranu
a do srdce mi zadal ránu,
však mast, jež se tou ranou lila,
- 1860 svou mocí ihned způsobila,
že srdce sil zas nabylo.
Mne bylo by to zabilo,
nebýt masti, co hojí bol.
Ze srdce táh jsem šípu stvol,
- 1865 však hrot v něm zůstal nepohnutý,

n~boť byl zcela nově kutý,
a tak jich tam mám dobře pět,
jež nedají se vyjmout zpět. Hojivá
byla ona mast

1870 a zmírňovala bol a strast,
však páčila přec rána kolem, až barvu
měnil jsem tím bolem. PQdivnou
vlastnost má ta střela: v ~í sla,dkQst
je i trpkost celá.

1875 Takto jsem poznal její dílo,
jež prospělo i uškodilo:
Hrot způsobil mi bol a strast, mast
sloužila pak za náplast;
z té strany trýzní, z druhé léčí,

1880 tak škodí mi i má mne v péči.

Velkými skoky, ale jemně přikvačil
náhle Amor ke mně. Volal a jeho slova
zněla: "Vazale, jat jsi - marné zcela

1885 by bylo prchat nebo rvát se. Neobávej
se prostě vzdát se: Čím dříve vzdáš se
bez výhrady, tím milosti spíš dojdeš
tady.

Boj se mnou byl by pošetilost,

1890 když prosit měl bys o mou milost a v
slitování doufat spíš:

Zde násilím nic nespraviš,
však poučiti dej se rád,
že nemůžeš nic vyzískat

1895 v bláznovství svém ni ve své pýše.

Jak žádám tě, v,zdej se čím spíše i v
pokoji i dobrovolně."

Tu odpověděl jsem mu svolně:
"Ochotně, pane, už se vzdám

11:30 a nebudu se bránit vám.

Myšlenky vzpurné Bůh mě chraň, že proti
vám bych moh mít zhraní. to rozum ani
právo nedá.

Co chcete, čiňte se mnou, běda,

19°5 zabijte mne či oběste:

nemohu zemřít v ruce té,
neboť je v ní mé žití celé.
Žít nemohu ni o den déle,
pokud to vaše vůle není.

1910 Z vás radost čekám, uzdravení,

od jiných může být jen muka.

Mne poranila vaše ruka,

však nezhojí-li nyní sladce

ty rány mé a za zajatce

1915 mne nepřijme-li, nebudu

upadat proto do trudu

a nepocítím ani hněv:

Tolik už o vás uslyšev,

já tělem svým i duší rád

19~0 chci do služeb jen vám se dát,

neb splním-li tak vůli vaši,

mne nikdy nic už nezastraší,

a přijdou, věřím, ony časy,

kdy dočkám se i ždané spásy.

1925 A slibem tím chci váš jen být." Chtěl

jsem mu nohu políbit,

však on mne chopil za ruku

a řekl: "V tom vidím záruku,

že odpověď tu dát jsi věděl.

193° Tak nebyl by mi odpověděl

muž sprostný nebo nevzdělaný.

Ty získal ses mi pro mé plány,

že chci, bys pro výhodu sobě

mně nyní sloužil v každé době.

- 1935 Na ústa dej mi políbení,
což hrubcům nikdy přáno není:
nedovolím, by dotk se jich hlupák či
hrubec pudů zlých; dvorný být musí,
dobré družby
- 1940 ten, jež tak beru do své služby.
Zajisté běd i strastí zkusí každý, kdo
tak mi sloužit musí, však věz, že
velká čest ti dána, když dobrého tak
získals pána
- 1945 a velitele velké slávy,
jenž Lásky erb si nese pravý
a třímá prapor Dvornosti.
Ten je tak plný milosti,
tak vlídný, dobrý, laskavý,
- 1950 že kdokoli se vypraví,
by sloužil mu a vzdával čest, ten ve
svém nitru nesmí nést ni špetky zloby
nebo zlosti
ni jakékoli zavidlosti."
- 1955 Já ruce sepjál, jeho byl;
a vězte, že mě oblažil,
když jeho rty mé políbily,
čímž slast mi velkou způsobily. Pak po
mně cos chtěl do zástavy.
- 1960 "Příteli," pravil, "mnoho slávy už
vzdávali mi mnozí z vás,
co zradili mě potom zas. Falešní
zrádci, darebáci
už kolikrát mi dali práci;
- 1965 já na ně slyšel stížnost mnohou, zvědí,
co u mne čekat mohou: dopadnu-li je
při nástraze,
to zaplatí mi věru draze.

- Ježto jsem si tě zamiloval,
1970 chci, abys ke mně tak se choval, že
budeš mi tak cele patřit,
bys nikdy se mi nemoh zapřít
a při slibu i při dohodě
nebudeš činit nic k mé škodě.
- 1975 Kdybys mne šálil, byl by hřích: úmyslů
zdáš se poctivých." "Pane," já řek, "mne
vyslechněte: Nevím, proč po mně ještě
chcete ty záruky a zástavy,
- 1980 když víte., mistře laskavý,
že zajal jste mi srdce v hrudi: pro mne
už, ať se jak chce truí, nic není
schopno vykonat,
leč souhlas k tomu dáte snad.
- 1985 Srdce je vaše, ne už mé,
a proto už je nesužme.
Nechť potěšení vaše činí:
Vzít vám je nikdo nesmí nyní, neb
obsadil jste je svou stráží,
- 1990 že nikdo se tam neodvází.
Však chcete-li, klíč urobte si
a uschovejte si ho kdesi,
aby vám zůstal do zástavy."
"Aj věru, to je nápad pravý,"
- 1995 odvětil Amor, "souhlasím:
Ten pánem je nad tělem tvým, komu jsi
srdce cele zadal.
Urážel by, kdo víc by žádal." Tu vyňal
ze své peněženky
- 2000 ztvámený pěkně klíček tenký,
jaký jen zlatník ukuje.
"Tvé srdce," řek, "jím zamknuj~,
pak záruky už nechci v ničem.

Mé poklady jsou pod tím klíčem:

2005 menší je, než tvůj malík vydá, mé
klenoty však přece hlídá, mít víru v
jeho silu smím."
Pak boku se mi dotkl jím

a srdce zamknul mi takjemuč, 1

2010 že klíč byl sotva cítit ve mně.

Do jeho vůle jsem se vpravil
a pochybností jsem ho zbavil. "Pane," jsem
řek mu, "velmi toužím, po vašem přání ať
vám sloužím:

2015 bezpečen buďte služby té
pro věrnost, již mi dlužíte.
Ze zbabělosti nepravím to
a do služeb vám dám se tímto.

Však marná práce služebníka,

2020 jenž chce, ať platné dílo vzniká, jestliže
služba ta se hatí

pánovi tomu, jemuž platí."

Řek Amor: "Neboj se té služby: Když přijal
jsem tě do své družby,

2025 oddanost tvoji přijmu rád
a chci ti velkou hodnost dát, nezmaří-li to
zloduch drzý
však nestaň se to aspoň brzy. Nezískáš
dobro v krátké chvíli:

2°30 úsilí třeba spojit s pílí.

Čekej a snášej všechny strasti,
jež teď se snaží tebe zmásti.

Vím dobře, který prostředek
pro tebe bude správný lék:

2°35 Zachováš-li mi věrnost svoji,
mast podám ti, jež mocně zhojí
tvé jizvy všechny do úlevy,

- a pak se, na mou věru, zjev(,
zda hrud' tvá při mně je svou mocí
- 2°4° a splňuješ-li ve dne v noci
mé příkazy, jež jako přání milencům
dávám ke konání." "Pane," já řek jsem,
"poslechněte: Pro Boha, než se odtud
hnete,
- 2°45 mně uložte svá všechna přání; kjich plnění
mám odhodlání, však bojím se, že z
neznalosti
i bloudit moh bych ještě dosti; proto chci
vaše slova lapat,
- 2°5° abych moh všechno jasně chápat." Řek
Amor: "Správně, milý můj. Nuž slyš a
dobře pamatuj. Marně se trdí učitel,
když žák, jenž by to slyšet měl,
- 2°55 se nesnaží vše pamatovat
a podle toho pak se chovat." Bůh Lásky
pak mu ukládal,
jak uslyšíte, dál a dál
příkazy svoje svými slovy,
- 2060 jak vám to vše můj Román poví.
Kdo milovat chce, nechť jen slyší, jak já
to ve své knize píši:
nutno, by dobře naslouchal,
kdo vyprávět pak chce to dál,
- 2065 neb konec snu je krásný zkrátka a nová je
i jeho látka.
Kdo dovyslechne celý sen
i jeho výklad, jenom ten
zví o hrách lásky toho dost.
- 2°7° Nuž zachovejte dychtivost,
než vyložím a vypovím,
co o významu jeho vím.